

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatelky **o-e., a. s.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Muroněm, advokátem se sídlem v Praze 2, Americká 18, za účasti **Finančního ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2006, č. j. 7 Ca 145/2004 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2006, č. j. 7 Ca 145/2004 – 31, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky (dříve O-T., a. s.) proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 19. 12. 2001, č. j. 9571/01-130, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Kutné Hoře ze dne 26. 3. 2001, č. j. 20903/01/038920/1792, jímž byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období IV. čtvrtletí 1998 v částce 5380 Kč. V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud uvedl, že se stěžovatelka v podané žalobě vůbec nezabývala žalobní body, které by se konkrétně upínaly k dodatečnému vyměření DPH. Jedinou skutečností, kterou lze z obsahu žaloby vyčíst, je tvrzení, že se v daném případě nejednalo o nájem předmětných prostor. Městský soud k tomuto vysoce obecnému žalobnímu bodu pouze poznamenal, že správce daně oprávněně posoudil plnění, které poskytla stěžovatelka v nepeněžní formě společnosti O., a. s. jako osobě mající zvláštní vztah k plátcí, jako plnění, které je od daně osvobozené. Stěžovatelka však žádný konkrétní bod, který by tento právní názor zpochybňoval, v žalobě neuvedla.

Stěžovatelka podala proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že nikdy neuzavřela žádnou nájemní smlouvu se společností O., a. s., a proto městský soud pochybil, když důsledně nerozlišil příjmy z eventuálního nájemného od příjmů z bezdůvodného obohacení. V tomto případě neposkytovala společnosti O., a. s. jakékoli majetkové hodnoty bezúplatně. Naopak bylo jí znemožněno předmětné nemovitosti řádně užívat, z čehož nelze dovodit právně relevantní závěr, že jí vznikl zdanitelný příjem. V důsledku nerozlišení nájemného a bezdůvodného obohacení se proto městský soud nemohl vypořádat ani s otázkou DPH. Je tomu tak i proto, že zákon č. 588/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), nepovažuje bezdůvodné obohacení za zdanitelný příjem. Městský soud se mylí, pokud uvádí, že se do jejího příjmu musí započítat částka odpovídající faktickému užívání nemovitosti uživatelem s poukazem na ustanovení § 23 odst. 6 a 7 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Finanční orgány však nezkoumaly právní podstatu plnění, ale pouze automaticky předpokládaly, že jde o zdanitelné plnění. Jako cenu za toto plnění pak považovaly částku 681 306 Kč, tedy částku, na kterou vyčíslila bezdůvodné obohacení, jehož se dostalo společnosti O., a. s. na základě neoprávněného užívání nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelky. Toto plnění finanční orgány považovaly ve smyslu ustanovení § 6 a 7 zákona o DPH za plnění osobě mající zvláštní vztah k plátcí. Bylo povinností finančních orgánů nejprve zjistit, zda se jedná o zdanitelné plnění a zda bylo uskutečněno v rámci podnikání, protože DPH lze uplatnit pouze na zdanitelné plnění uskutečněné v tuzemsku při podnikání a uplatnění či neuplatnění ustanovení § 6, případně § 30 zákona o DPH, je pak až záležitostí druhotnou. Proto stěžovatelka navrhl, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázalo na to, že stěžovatelka své námitky rozšiřuje o důvody, které v řízení před městským soudem neuplatnila, ačkoliv tak mohla učinit. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že na základě výsledků daňové kontroly byla stěžovatelce dodatečně vyměřena DPH. Důvodem doměrku byla skutečnost, že společnost O., a. s., prohlášením o vkladu ze dne 24. 7. 1995, vložila do obchodního majetku stěžovatelky nepeněžitý vklad, a to nemovitosti v k. ú. P., čímž získala 52 % podíl na akciích stěžovatelky. Vlastnické právo stěžovatelky k předmětným nemovitostem, které O., a. s. i nadále užívala, bylo do katastru nemovitostí vloženo s účinky ke dni 3. 8. 1995. Stěžovatelka neúčtovala o nájemném v částce 187 359 Kč, což představuje částku připadající na rok 1998, které je podle ustanovení § 25 a § 30 zákona o DPH plněním osvobozeným od daně. Správní orgány následně provedly vypořádání nároku na odpočet ve smyslu ustanovení § 20 odst. 6 zákona o DPH za poslední zdaňovací období roku 1998 (tedy za IV. čtvrtletí) a vyčíslily výši dodatečně stanovené daně částkou 5380 Kč.

Nejvyšší správní soud musí především zdůraznit, že pro žalobní řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada (§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a proto je soud vázán rozsahem a důvody podané žaloby. Tato zásada platí i v řízení o kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Protože v dané věci se stěžovatelka domáhá přezkoumání rozhodnutí o dodatečném vyměření DPH, nejsou opodstatněné její výhrady vůči nesprávné aplikaci ustanovení zákona o daních z příjmů, tedy jiného zákona, než podle kterého bylo v dané věci rozhodováno, uplatněné v řízení před městským soudem a následně i v řízení o kasační stížnosti. Argumentace stěžovatelky proto měla již od počátku směřovat proti nesprávné aplikaci zákona o DPH a nikoliv zákona o daních z příjmů.

V podané kasační stížnosti i v jejím doplnění na výzvu soudu stěžovatelka opakovaně argumentuje shodně jako v žalobě, tedy k dani z příjmu a dále poprvé uvádí i stížní body ve vztahu k dodatečně vyměřené DPH. Ve vztahu k těmto námitkám je kasační stížnost podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná, neboť tyto důvody neuplatnila v podané žalobě, ač tak učinit mohla. Citované ustanovení in fine brání tomu, aby stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňovala jiné právní důvody, než které uplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohla. Takové námitky jsou nepřipustné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, uveřejněný pod č. 419/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu